

Arrest

nr. 229 492 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingregister, met name een A-kaart.

1.2. Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het niet verlengen van de A-kaart.

1.3. Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 30 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 3 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar de aanvraag 9ter ingediend 03.12.2007. Deze werd onvankelijk verklaard op 04.09.2009 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De aanvraag 9ter van 04.12.2007 werd door onze diensten op 04.11.2010 gegrond verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart). Op 06.12.2012 werd er door onze diensten beslist, de A-kaart niet meer te verlengen.

Betrokkene legt geen bewijzen voor dat ze lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of ze lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 20.12.2012. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet

noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ook het wat betreft het feit dat betrokkene een werkbepaaling voorlegt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij taallessen gevolgd zou hebben, dat zij hier een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, en dat zij een attest van inburgering voorlegt, een attest van taalstage, een attest inburgering, een huurovereenkomst, en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

1.6. Op 3 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het legaal verblijf dat zij verworven hadden, nl. via een asielprocedure of via een aanvraag omwille van medische redenen.

Meer bepaald gaat het om personen wiens aanvraag conform artikel 9bis Vw. geregulariseerd werd op grond van een legaal verblijf van meer dan 4 jaar wegens een asielprocedure en dit op grond van de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' en personen wiens aanvraag conform artikel 9bis Vw. geweigerd wordt niettegenstaande een legaal verblijf van meer dan 4 jaar, doch op grond van een aanvraag 9ter Vw.

Dat het artikel op grond waarvan het legaal verblijf werd bekomen – artikel 9bis of artikel 9ter Vw. – aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich, in de uiteenzetting omtrent het eerste middel, beperkt tot een argumentatie als waarom de eerste bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden. De verzoekende partij laat na om duidelijk te omschrijven op welke wijze deze beslissing tevens het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden.

Het eerste middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.1.3. De verzoekende partij voert terecht aan dat het gelijkheidsbeginsel impliceert dat burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier moeten worden behandeld en dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van mensen kan ingesteld worden als dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

De verzoekende partij voert aan dat mensen die een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen, verschillend behandeld worden naargelang het legaal verblijf dat zij verworven hadden, met name of dit geschiedde via een asielprocedure of via een aanvraag omwille van medische redenen. Zij betoogt dat het gaat om personen wiens verblijf op grond van een aanvraag 9bis, geregulariseerd werd op grond van een legaal verblijf van meer dan vier jaar wegens een asielprocedure en dit op grond van de instructie van 19 juli 2009 en personen wiens aanvraag 9bis, wordt geweigerd niettegenstaande een legaal verblijf van meer dan vier jaar doch in het kader van een 9ter aanvraag.

Zoals de verwerende partij in de nota terecht aanstipt, werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd bij arrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het in geen geval mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat de verwerende partij het verblijf van de verzoekende partij niet regulariseert, op grond van de instructie van 19 juli 2009, omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij werd verkregen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en niet in het kader van een asielprocedure.

Gelet op voormelde vaststellingen, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar een schending van het gelijkheidsbeginsel die zou voortvloeien uit de toepassing van deze instructie van 19 juli 2009.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

3.1.4. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat lang geleden een administratieve praktijk bestond waardoor bepaalde aanvragers er mochten van uitgaan dat indien de aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat de aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, een praktijk *contra legem* was gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Ook wat betreft het gelijkheidsbeginsel stipt de Raad aan dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

3.1.5. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“2.2.1.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit dat verzoekster volledig geïntegreerd is, werkbereid is en een werkbelofte voorlegt, zij een inburgeringscursus, cursus maatschappelijke oriëntatie en cursussen Nederlands volgde, zij een sociaal leven heeft opgebouwd, vloeiend Nederlands en Frans spreekt, een taalstage deed en verschillende getuigenverklaringen worden voorgelegd, niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekster thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat al deze aantoonbare bewijzen van integratie, behoren tot de gegrondheid van de procedure en in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat verzoekster evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

2.2.2.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekster werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.2.3.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt

met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 2.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster haar volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met haar perfecte tweetaligheid en zicht op tewerkstelling, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat gelet op haar verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er aan verzoekster niet kan verweten worden dat zij haar aanvraag in België heeft ingediend.

1 zie MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694

2 VAN HEULE, D., Vluchtelingen. Overzicht van de Wet van 06 mei 1993, Gent, MIJS en BREESCH, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 69

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij volledig geïntegreerd is, werkbereid is en een werkbepoorting voorlegt, zij een inburgeringscursus, een cursus maatschappelijke oriëntatie en cursussen

Nederlands volgde, zij een sociaal leven heeft opgebouwd, vloeiend Frans en Nederlands spreekt, een taalstage deed en verschillende getuigenverklaringen voorlegt. Volgens haar betoog is er “*geen enkele motivering*” waarom die aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden. Er is ook niet gemotiveerd wat dan wel als buitengewone omstandigheden kan aangenomen worden. Voor de verzoekende partij is het onduidelijk wat de gemachtigde onder buitengewone omstandigheden verstaat.

De Raad moet vaststellen dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd over de door de verzoekende partij aangehaalde elementen en dit als volgt: *“Ook het wat betreft het feit dat betrokkene een werkbelofte voorlegt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij taallessen gevolgd zou hebben, dat zij hier een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, en dat zij een attest van inburgering voorlegt, een attest van taalstage, een attest inburgering, een huurovereenkomst, en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769”*. Hieruit blijkt aldus dat de gemachtigde met elk aangehaald element in de aanvraag concreet heeft rekening gehouden.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de bovenvermelde motieven, niet zouden volstaan om te begrijpen waarom de ingeroepen omstandigheden van integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard.

De opmerking van de verzoekende partij dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd wat dan wel kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid, is terecht, maar de gemachtigde is er ook op geen enkele wettelijke basis toe gehouden om dit te omschrijven.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verdere betoog in wezen aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met bepaalde motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen. Haar kritiek betreft in dit opzicht niet de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel wordt dan ook verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

3.2.4. De verzoekende partij gaat met haar verder betoog in op de concrete motieven van de bestreden beslissing aangaande de elementen die haar integratie aantonen. Hiermee alleen al ontkracht de verzoekende partij haar eerdere stelling dat er “geen enkele motivering” wordt gegeven over haar integratie. Ze stelt dat de Raad van State heeft aanvaard dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag en citeert hierbij uit het arrest nr. 135.090 van 21 september 2004. Daarom is de verzoekende partij van mening dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd heeft door te stellen dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad moet evenwel vaststellen dat de feiten die aan de basis liggen van het door de verzoekende partij geciteerde arrest van de Raad van State uitzonderlijk zijn. De Raad van State heeft in het arrest immers bevestigd dat het feit van goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het land van herkomst om de machtiging tot verblijf te vragen maar moet in die zaak vaststellen dat de betrokkene in kwestie activiteiten van algemeen belang kon voorleggen. Volgens de Raad van State is de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere

partners van de culturele en verenigingswereld, wel een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is van dergelijke activiteiten van algemeen belang, die zouden moeten geschrapt worden in de periode dat de verzoekende partij in het buitenland haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient, geen sprake. Een gebrekkige motivering neemt de Raad niet aan nu uit een basisarrest van de Raad van State blijkt dat in principe elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift ook niet aan dat zij in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom de elementen van integratie alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

3.2.5. Verder meent de verzoekende partij dat op stereotiepe wijze op al haar argumenten is geantwoord, hetgeen niet als een afdoende motivering kan worden aangenomen. De verzoekende partij herhaalt dat zij haar volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet ernstig kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met haar perfecte tweetaligheid en zicht op tewerkstelling, geen omstandigheden zouden zijn die het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar herkomstland, zelfs tijdelijk. Nu zij bijzonder verknocht en geworteld is in de Belgische samenleving, kan haar niet worden verweten dat ze haar aanvraag in België heeft ingediend.

Vooreerst volgt de Raad niet dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze op al de door de verzoekende partij aangehaalde elementen heeft geantwoord. Zo heeft de gemachtigde onder meer verwezen naar het feit dat de verzoekende partij op 20 december 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, dat zij de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel en dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Hieruit blijkt dat de gemachtigde het langdurig verblijf in België, waaruit de integratie voortvloeit, niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking neemt, omdat de verzoekende partij niets heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst nadat haar op 20 december 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het is dan ook het voortzetten van het illegaal verblijf nadat dit bevel werd betekend en tot op de datum van de aanvraag, dat eraan ten grondslag ligt dat het langdurig verblijf, waaruit de integratie in België voortvloeit, niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het haar op 20 december 2012 betekende bevel en dat zij de verplichting had om zelf hieraan gevolg te geven en kan niet redelijkerwijs ontkennen dat haar verknochtheid met België en haar netwerk hier minstens deels het gevolg zijn van haar keuze voor illegaal verblijf. Het is een correcte vaststelling van de verzoekende partij dat de gemachtigde herhaaldelijk heeft vastgesteld dat een aangehaald element geen buitengewone omstandigheid betreft of dat hieromtrent niet wordt aangetoond waarom hierdoor een aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst, doch dat is dan ook de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene toetssteen. Dit kan dan ook bezwaarlijk als een gebrekkige stereotiepe of onzorgvuldige motivering worden beschouwd, laat staan als een kennelijke appreciatiefout.

3.2.6. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Evenmin blijkt een kennelijke appreciatiefout.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.1. Haar derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“2.3.1.

Dat verzoekster tijdens haar jarenlange verblijf in België – waarvan minstens 4 jaar legaal – haar leven alhier opnieuw volledig heeft opgebouwd en zij alhier sociale banden heeft, zodat een terugkeer naar Kosovo in hoofde van verzoekster een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft immers gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Dat verzoekster dan ook een privéleven in België heeft.

2.3.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Aangezien het EHRM daarnaast ook heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, § 59), kan dan ook aangenomen worden dat verzoekster een privéleven in België heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

2.3.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het

belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, doch enkel gesteld wordt dat verzoekster de aanvraag tot verblijf vanuit het buitenland kan indienen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster verblijft reeds jaren in België, waarvan 4 jaar legaal, heeft zich geïntegreerd, is vloeiend tweetalig, heeft een inburgeringscursus gevolgd en beschikt over een werkbepoofte zodat zij onmiddellijk aan het werk zal kunnen gaan ingeval van een regularisatie van haar verblijf.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.3.3. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *"familie- en gezinsleven"* noch het begrip *"privéleven"*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip *"privéleven"* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *"privéleven"* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.3.4. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer, in het kader van haar privéleven, beriep op het feit dat zij tussen 2008 en 2012 vier jaar legaal in België verbleef, dat zij zich hierdoor volledig geïntegreerd heeft, waardoor zij in België een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd, dat deze doorgedreven integratie verhindert dat zij zich van het grondgebied verwijdt, dat hierdoor alsdan de in België opgebouwde banden verloren zouden gaan, dat zij alhier haar leven heeft opgebouwd en alhier sociale banden heeft, dat zij zeer snel kennis kreeg van minstens één van de landstalen, wat cruciaal is in de zoektocht naar werk en de sleutel tot integratie, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd en thans goed Nederlands spreekt, zij tevens een inburgeringscursus en een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd, dat zij werkwilbig is en bereid om het even welke job te aanvaarden, dat zij in het bezit is van een werkbeploofte en dat haar in Kosovo weinig of niets rest.

3.3.5. Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven, motiveert de verwerende partij als volgt: *"De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij werkbeploofte zou zijn, dat zij de cursus*

maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij taallessen gevolgd zou hebben, dat zij hier een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, en dat zij een attest van inburgering voorlegt, een attest van taalstage, een attest inburgering, een huurovereenkomst, en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)” en: “Ook het wat betreft het feit dat betrokkene een werkbelofte voorlegt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Eveneens dient er op gewezen te worden dat de gemachtigde verwezen heeft naar het feit dat de verzoekende partij op 20 december 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, dat zij de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel en dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Hieruit blijkt dat de gemachtigde het langdurig verblijf in België, waaruit de integratie voortvloeit, niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking neemt, omdat de verzoekende partij niets heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst nadat haar op 20 december 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het is dan ook het voortzetten van het illegaal verblijf nadat dit bevel werd betekend en tot op de datum van de aanvraag, dat eraan ten grondslag ligt dat het langdurig verblijf, waaruit de integratie in België gedeeltelijk voortvloeit, niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

Betreffende artikel 8 van het EVRM motiveert de verwerende partij verder:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de *“elementen van integratie”* bestaande uit het privéleven van de verzoekende partij, in tegenstelling wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk werden onderzocht. Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij geenszins dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd over haar privéleven, noch dat zij in het licht van de beoordeling van haar privéleven geen belangenafweging maakte.

3.3.6. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste

bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privéleven te waarborgen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de eerste bestreden beslissing – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zoals eveneens gesteld in de eerste bestreden beslissing verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.3.7. Met haar betoog in het verzoekschrift, waarbij zij erop wijst dat zij een privéleven heeft in België, dat zij alhier reeds jaren verblijft, waarvan vier jaar legaal, dat zij zich heeft geïntegreerd en vloeiend tweetalig is, dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd en beschikt over een werkbefoete, weerlegt de verzoekende partij bovenvermelde motieven van de eerste bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij toont met de enkele stelling dat de bestreden beslissing disproportioneel is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de bestreden beslissing voor haar teweegbrengt, geenszins aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en de verplichting het grondgebied te verlaten op een disproportionele wijze een inmenging uitmaakt op haar privéleven, nu de verzoekende partij niet verduidelijkt welke elementen van haar privéleven haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij toont in het verzoekschrift met het louter verwijzen naar het feit dat zij een privéleven heeft in België, dat zij alhier reeds jaren verblijft, waarvan vier jaar legaal, dat zij zich heeft geïntegreerd en vloeiend tweetalig is, dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd en beschikt over een werkbefoete niet aan dat het onredelijk is of dat het voor haar omwille van haar privéleven onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen. De Raad merkt in dit verband ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

3.3.8. De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze motieven. Zij toont ook geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat er wel degelijk sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Door het enkel herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen in haar verzoekschrift, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

De verzoekende partij toont niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.4.1. De verzoekende partij licht haar vierde middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° Vw., nl. dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleden, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel en bovendien geen enkele andere motivering heeft gegeven.

Dat de Raad van State heeft geoordeeld dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Dat er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, nl. het feit dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., zodat het bevel dient vernietigd te worden.”

3.4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel beperkt heeft gemotiveerd op basis van het feit dat zij niet over een geldig visum beschikt en hieruit dan ook blijkt dat zij geen rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij minderjarige kinderen en/of een gezinsleven in België heeft of gezondheidsproblemen heeft, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat het de verwerende partij toekwam hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar speelt indien vaststaat dat de

betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Zoals de verzoekende partij aangeeft, vormt dit artikel de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij minderjarige kinderen en/of een gezinsleven in België heeft of gezondheidsproblemen heeft. In deze omstandigheden toont zij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt evenmin.

3.4.4. De verzoekende partij blijft verder volledig in gebreke toe te lichten hoe de verwerende partij door het nemen van de tweede bestreden beslissing het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Dit artikel heeft ook betrekking op inreisverboden, en de tweede bestreden beslissing is geenszins als dusdanig te beschouwen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, omdat de vereiste toelichting ontbreekt.

3.4.5. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER